

ÖLÜM MÜ YAŞAM MI?

Deneme

İzzet EKER

“Bazı şeyler vardır ki, hakkında bir şey söylemeye gerek yoktur. O zaten, istese de, İstemese de çok konuşulur. Çok konuşturur.”

Bu da sorulacak soru mu, diye sormayın bana.

Hayatın öteki ucu ölümdür. Fizik yasalarında her zaman bir uc diğer bir uca en yakın olandır. O zaman ölüm ile yaşam arasındaki diyalektik bağı nasıl anlamalı?

Yaşamın olduğu yerde, neden insanlar ölüm üzerinde durur hep.

Nerden geliyor bu ölümseverlik psikolojisi? Hitlerden mi, yoksa her insanın içinde potansiyel

olarak yaşam sürdüren canavarlaşma güdülerinden mi? Hangisi?

Nereden geliyor bu ölüm severlik?

Ya yaşama sevincine ne demeli?

Henüz yaşamın ve gelecek sevdanın baharında olan nice insanlar; **“hayattan bıktım, ölmek istiyorum”** diye bulanım yaşamıyorlar mı?

Suçlu kim?

Hayattan bıkan mı? Yoksa ona hayatı sevdirmeyen, hayattan bıktıran toplumun sosyal gerçeği mi? Tekrar soruyorum; hangisi?

Ne demişti filozof; **“Suçu toplum hazırlar, suçlu da işler.”**

O zaman toplumda kaçımız kendini bu vakalardan sorumlu tutuyor? Hemen hemen hiç kimse. Neden mi? Çok açık:

Sorumsuz yaşamak bir kültürel düzey olmuş. Aslında kültürsüz yaşamaktır bu davranış biçimleri.

Ölüm mü yaşam mı?

Yaşamın olduğu yerde, ölüm düşüncesini yaşamak, insanın kendi insan gerçekliğinden

yabancılaşması olarak algılamalı.

“Güzel Yaşamdır” demişti büyük Rus yazarı. O da öldü.

Ama ölürken, yarattıklarıyla yaşıyor.

Diyojen; **“ben aramam, bulurum”** demiş, Arşimet; **“buldum, buldum”** demiş. İkisi de öldü. Buldukları aranıyor şimdi.

Ama neyi bulmuşlardı? Bu bir sır olarak mı kaldı, hayır! Buldukları, aranıyor şimdi. Yine, Diyojen güpegündüz Atina sokaklarında mumla ne arıyordu?

Neyi bölüşemedi İskender ile? O da öldü, İskender de.

Peki, nasıl yaşadılar? Kimin için yaşadılar? Yaşama nasıl bir anlam kazandırdılar? Yaşarlarken kaç insanı yaşama bağladılar?

Ve sen! 21. yüzyılda yaşayan! Yaşama sevincinin ölçütü ne?

Niçin yaşıyorsun? Yaşarken ölü müsün? Yaşayan ölü müsün?

Yoksa ne yaşar ne yaşamaz tiplerden misin? Hangisi?

Yaşamak güzel, ya hiç olmamak...

Her şeye rağmen varolmak, yaşamak kadar güzel bir şey yok. Ya hiç olmasaydın, hiçbir şey olmasaydın? İyi ki varsın. Her insan yaşamaya değer. Her insan güzel yaşamayı hak ediyor. Her varlık, yaşamak için vardır. Doğa, yaşayan güzelliklerin dünyasıdır. Yaşam varken, bırakın ölümü düşünmeyi. Vakti geldiğinde zaten gideriz. Ama giderken; güzel gidelim.

Güzel yaşamak kadar, güzel ölmekte önemli.

Bütün ölümler erken olan ölümlerdir. Ama, erdemli, onurlu ölümlerde olmalı. Sadece yaşayarak ölmek var bir de; niçin yaşadığını bilecek ve bu biçile ölmek var. Hani nasıl demeli; **“yaşamı uğruna ölecek kadar”** sevenler gibi.

Her şeye rağmen varolmak, yaşamak kadar güzel bir şey yok. Onun için; Yaşam varken yeryüzünde, görmeli, öğrenmeli, sevmeli, paylaşmalı.

Ölüm mü, yaşam mı? Elbette YAŞAM...